

Istenem!

Egészen felkavaró élmények sorozata lehetett Jézusnak és a környezetének a húsvéti időszak. Számomra most is az, pedig én tudhatom, hogy megtörténik a feltámadás idén is, ahogyan eddig minden évben. Mégis, a feltámadás öröme nem létezhet csak a halál fájdalma és a gyász után. Ebben egyszerre jelen van a Jézussal és a környezetével való érzelmi együttlétem, és a jelenlegi életem fájdalmas hiányai és gyásza. A kettő együtt segít mélységében átélni a húsvéti események üzenetét.

A húsvét hétfő igazi határhelyzet számomra, ami egyszerre jelenti Jézus földi tanításának a végét, ugyanakkor most indulhat el egy új kezdet. Számomra ez az a pillanat, amikor a tudás a részemmé válik, és emiatt többé nem élhetek úgy, mint korábban. A jó hír, ha magamban kell tartani, akkor szétfeszít, mert kikíváncozik, hogy mindenki számára örömmé váljon. Ugyanakkor hatalmas felelősség nehezedett és nehezedik azokra, akik meghallották és megértették Jézus üzenetét, mert ők sem élhették tovább az addigi életüket.

Képes vagyok-e ezen a húsvéton felismerni a szeretet törvényét, képes vagyok-e mind jobban és jobban úgy formálni az életemet, hogy az történjen gondolatban és cselekedetben, amit egyedül helyesnek tartok?

A katonák és főpapok viselkedése testesíti meg számomra azt a gondolatot, hogy aki az anyagi világtól nem tud elszakadni, annak számára örökre elérhetetlen marad Jézus tanítása. Miért nem látják ők is az emberibb élet lehetőségét? Miért ragaszkodnak a saját igazukhoz, akár a valóság elfedésével, vagy eltorzításával?

Mindemellett hiszek abban, hogy az emberek nem írhatók le pillanatnyi cselekedetükkel, és bennem él a remény, hogy mindenki képes a változásra (még én is), csak van, akinek több időre van szüksége hozzá (néha nekem is).

Kérlek, adj nekünk erőt, hogy a húsvét hétfő ne lezárása legyen az ünnepnek, hanem az új kezdet ünnepévé válhasson számunkra. Ámen!

Kecskés-Vincze Eszter, Budapest